

шумъ отъ ножове и паници, шъпотъ отъ млади гласове.

Ожие и другарѣтъ му Валентинъ приготвиха масата за закуска.

Обикновено пленниците ги оставяха като слуги за по-груба работа. Ала царъ Борилъ бѣ позволилъ двамата млади латинци да прислужватъ изъ кѣщи, за да могатъ да се учатъ отъ тѣхъ фрушки езикъ.

— Праздна работа е това за дявола — казваше Валентинъ — азъ да ти кажа правото. Кралѣтъ поиска Ингебургъ само колкото да изплаши англичанитѣ чрезъ новия сѣюзъ съ Дания. А после, като не му бѣше вече по-трѣбна датчанката, измисли тия приказки за магията.

Ожие въздѣхна.

— Боя се . . . Не е на добро, дето сѣ я хвърлили въ тъмница. Дорде Ингебургъ е жива, никога Агнесъ нѣма да бѣде призната за кралица на Франция . . . А когато жени се зайнатъ . . .

— Може и съ нея да направятъ както съ българския царъ Иваница — добави Валентинъ — нѣкоя ноцъ ще ѝ видятъ работата, а после на народа ще се разправя, че ужъ ѝ пронизалъ съ копие незнамъ си кой светия . . .

— Ш-ш-ш! по-полека . . . — го прекъсна веднага Ожие — тия нѣща не се говорятъ гдето трѣбва и не трѣбва . . .

Мария остана неподвижна. Оловена умора я притисна въ смазваща слабостъ. Устнитѣ ѝ затрептѣха, ала тя стисна силно клепачитѣ си, за да задържи сълзитѣ, които напиреха да бликнатъ. Лицето ѝ посивѣ като пепель.

И старата мъжа отново зачопли сърдцето ѝ.

Залитаща, тя се отправи къмъ гостната. Рѣцетѣ ѝ се сгърчиха въ безсилна яростъ.

О! Всички трѣбваше да научатъ за гнусната лѣжа, съ която лицемѣрнитѣ убийци покриваха своето престѣпление . . . Злото не можеше да остане покрито, ненаказано . . . Тайната, която горѣше день и ноцъ душата ѝ, трѣбваше да подпали цѣлия свѣтъ . . .

Трѣбваше да се отмѣсти за убийството на Калояна . . .